

ĐÀN KIẾN LỬA

Nguyễn Thị Thụy Vũ

Trường Hợp Nguyễn Thị Thụy Vũ

Năm 1963, trên tạp chí Bách Khoa, xuất bản tại Saigon, bắt đầu xuất hiện một số truyện ngắn của một cây bút nữ lạ hươ lạ hoắc. Sự hươ, hoắc này không chỉ mang ý nghĩa một tên tuổi mới, mà, nó còn hươ hoắc ở cả phương diện nội dung nữa. Đó là những truyện ngắn ký tên Nguyễn Thị Thụy Vũ.

Nguyễn Thị Thụy Vũ xuất hiện trên văn đàn miền Nam khi Nhã Ca đã có một chỗ đứng riêng biệt vững vàng cả về thơ lẫn truyện; khi Túy Hồng đã định hình lấy cho mình bằng một lối văn chanh ớt, rất địa phương, rất Huế; khi Trùng Dương được nhìn ngắm như kẻ đang cầm ngọn cờ đầu trong nỗ lực đuổi theo phong trào văn chương hiện sinh; và, khi Nguyễn Thị Hoàng vừa chính ngọ với tác phẩm "Vòng Tay Học Trò," như một táo tợn bất ngờ hiếm thấy của với văn chương Việt Nam ở thời kỳ còn quá nhiều rào cản.

Tuy xuất hiện có phần muộn màng so với những cây bút nữ vừa kể, nhưng Nguyễn Thị Thụy Vũ cũng đã có lấy cho mình một tư thế, một móng vuốt riêng.

Tư thế xuất hiện mang tên Nguyễn Thị Thụy Vũ kia, là sự trần trụi của những chuyện kể mang nhiều tính tự sự về phần đời khuất lấp của cô. Đó là mặt thật của một người phụ nữ làm nghề dạy Anh văn cho những cô gái bán "bar," cho những vũ nữ, những cô me mới tỉnh lẻ. Đó là thời điểm những người lính Mỹ ngơ ngáo, hùng hục xuất hiện trên phần đất miền Nam Việt Nam. Những truyện ngắn có cốt truyện, lớp lang đầu ra đáy, đã hấp dẫn số đông, lớp độc giả chỉ thích đọc những truyện có cốt chuyện và câu truyện đáp ứng được tính tò mò.

Móng vuốt mang tên Nguyễn Thị Thụy Vũ kia, là những mô tả thật thà, mộc mạc với những suy nghĩ và đối thoại rất đường phố, rất gần gũi với bản năng cùng dục tính.

Không kể Nhã Ca và Túy Hồng, có một hướng đi khác; trước Nguyễn Thị Thụy Vũ, Trùng Dương và Nguyễn Thị Hoàng cũng khai thác thể tài tình dục, hoặc ẩn ức tâm sinh lý như cốt lõi hình thành tác phẩm. Nhưng trước một Trùng Dương còn có tình mặc khoác cho tình dục chiếc áo ngũ triết lý và trí thức, trước một Nguyễn Thị Hoàng còn nỗ lực son phấn, chông chéo nhiều mẫu mã thời trang diêm dúa cho tình dục thì, Nguyễn Thị Thụy Vũ lại giữ nguyên trạng, giữ nguyên cái trần trụi, cái thô tháp rất bản năng, rất con người của tình dục. Sự trần trụi, thô tháp này, khiến không ít những người nhân danh đạo đức, nhân danh truyền thống, một thời, đã phải nhăn mặt, lên án... Và, đấy cũng là mặt thành công của hành trình vào văn chương của Nguyễn Thị Thụy Vũ vậy.

Tên thật là Nguyễn Bằng Lĩnh, Nguyễn Thị Thụy Vũ sinh năm 1939 tại Vĩnh Long. Cô làm nghề gõ đầu trẻ tại tỉnh lỵ này cho tới năm 1961 thì dời lên Saigon.

(từ Du Tử Lê)

o o o

Châu dẫn Biểu, người đánh xe thổ mộ đến trình diện bà Tư. Mọi việc đều thỏa thuận êm xuôi. Biểu đem một cặp vịt xiêm, hai chai rượu nếp than, một lít rượu đế xuống nhà bà mẹ nuôi để làm lễ ra mắt họ hàng bên vợ. Hôm đó, ông anh bà con của Biểu từ miệt Củ Chi cũng xuống chứng giám. Thế là Châu, hăm hở lên ngã Ba Cây Quéo để coi sóc nhà cửa cho chồng.

Bà Tư vẫn cờ bạc đều đều, vẫn chửi lộn hà rầm với hàng xóm. Cuộc đời không tiến mà cũng không lùi. Một hôm bà đang ngồi trên bộ ngựa gỗ tằm trâu thì Châu gánh một gánh rau bước vô, nét mặt lo lắng. Chị ta lột chiếc khăn rằn bịt trên đầu, lau mồ hôi, hỏn hển nói:

- Má nên lo gã chồng cho con Ngọc đi. Nó đang có chữa với thằng Chơn ở mướn cho tiệm Bảy Bụng.

Bà Tư sững sờ, chết điếng:

- Ai nói mày vậy?

- Không tin thì má thử hỏi đầu trên xóm dưới đi. Ở trong nhà chẳng ai hay mà người ngoài biết ráo trội rồi.

Bà Tư hét:

- Sao hồi đó tới giờ mày không nói cho tao biết?

- Tui thấy cũng chưa có chuyện gì. Nhưng bây giờ, nó thú thật với tui là nó có thai được hai tháng.

Bà Tư trợn mắt:

- Thiệt vậy hả? Chắc phen này tao phải đội quần hết thầy bàng dân thiên hạ xóm này còn gì.

Châu nói nhỏ:

- Thùng thỉnh rồi tính. Má làm inh ỏi lên thì người ngoài hay hết trội bây giờ.

- Mày nghĩ coi, còn non nước gì nữa mà giấu, vài ba tháng nữa là cái bụng nó thè lè ra. Bộ mày tưởng lấy thùng úp miệng voi được à?

- Minh phải o bế thằng Chơn để nó làm đám thú phạt với con Ngọc. Có vậy mới vớt vát mặt mũi mẹ con mình.

Bà Tư ra lệnh:

- Mày đi tìm con Ngọc, kéo đầu nó về đây cho tao.

Châu bước lẹ ra khỏi cửa. Bà Tư nhai nát miếng trầu, nhưng có sao miệng bà lạt nhách. Càng nghĩ bà càng tức âm ách. Ngọc không bằng một phần ngàn của bà thuở trước. Trong cuộc hôn nhân, bà luôn lèo lái một con ngựa ngoan hiền. Mỗi tiếng ho, mỗi cái ngáp của bà cũng đủ làm cho họ mất vía. Vừa mất tang người chồng thứ nhất, bà nghĩ ra ý định chiêu phu. Điều kiện rất dễ dàng: nuôi bà ngày hai bữa cơm và cho tiền bà đậu vài chénh bài tứ sắc mỗi ngày. Bà không cần bông vàng, trầu rọu, heo gà gì hết.

Từ khi ý định chiêu phu của bà được phổ biến trong xóm thì biết bao nhiêu gã si tình đến quán cơm của bà châu chực. Sau hết, một tay anh chị Lăng Tô lọt vào mắt xanh của bà, nhưng trở trêu một nỗi là gã đã có vợ. Bà vợ lớn tìm tới khóc lóc, năn nỉ bà Tư. Nhưng bà Tư thản nhiên:

- Ai mà thèm giữ chồng chị? Nó lủi đầu vô ở với tui, chớ phải tui rủ quyến gì nó đâu.

Người vợ bất hạnh từng nghe đồn bà Tư là tay đâm thuê, chém mướn nên chịu lép một bề. Bà cùng người con trai chở bàn thờ cha mẹ chồng xuống giao cho bà Tư thờ phụng giỗ quẩy.

Trong đời tình ái của bà Tư, đàn ông chỉ là thứ Thiên Lôi để bà sai đâu đánh đó. Đàng này Ngọc khờ khạo quá, bị người tình cướp trên tay đời con gái mà không dám mở miệng buộc hấn làm đám cưới. Được rồi, bà nhất quyết ra tay trừng trị thằng tiểu yêu đã làm bại hoại gia phong nhà bà. Bà đi xuống bếp, lấy con dao xắt chuối, cắt dưới gầm giường.

Ngọc đã về, rón rén sau lưng bà như một con mèo hoang, không dám hó hé gì cả. Châu lên tiếng:

- Nó về đó má.

Bà Tư quay lại:

- Nè con đi chó, mày cặp xách với thằng Chơn đặng nhà bà Bảy Bụng phải không?

Ngọc thồn thức gật đầu, nói:

- Dạ con dại có bầu với ảnh...

Bà Tư nổi xung, túm lấy tóc Ngọc:

- Mày ngựa quá mà. Bây giờ nó tính sao với mày đây?

Ngọc khóc ầm ức. Bà Tư bạt tai nàng xiểng niểng vì cái tội ngu, chứ không phải vì tội làm điếm nhục gia phong. Ngọc áp úng:

- Tuần sau ảnh đi quân dịch rồi nên ảnh hẹn lúc nào về phép sẽ mời ba má ảnh lên để nói chuyện với má.

Bà Tư rít lên:

- Mà y là đồ uống máu dơ. Đợi đến lúc nó về phép thì cái bụng mà y chình ình rồi. Nếu nó thiệt bụng thương mà y thì đâu có hẹn lần, hẹn lứa...

Bà Tư ngó qua Châu:

- Mà y qua mời bà Bảy Bụng với thằng Chơn nhin chút thời giờ lại đây cho tao hỏi thăm vài câu chuyện... quan hệ. Đừng có lộn xộn phanh phui về chuyện con Ngọc nghe chưa?

Một lát sau, Châu trở về với hai người khác. Một bà tuổi xồn xồn, bụng phệ, mặt mày sần sượng vì giấc ngủ trưa bị lũng đoạn. Gã con trai mặc quần xám, áo sơ mi trắng, chột lộ vẻ lo lắng khi thấy Ngọc ngồi củ rử ở mép giường.

Bà Bảy Bụng hỏi:

- Có đủ “tay xòe” chưa chị Tư?

- Ôi, hôm nay không có cờ bạc gì hết. Tui mời chị lại nói chuyện đời cho đỡ buồn vậy thôi.

Bà Tư quay qua Chơn, chỉ chiếc ghế đầu:

- Em ngồi đây chơi.

Chơn khép nép sợ sệt. Ngọc cúi mặt nhìn xuống đất. Bà Tư đứng dậy khóa trái cửa lại, giữ chìa khóa trong túi áo, rồi thông thả nhả xác trà vào ống nhổ và hớp nước trà súc miệng:

- Chắc cậu em cũng đoán biết tại sao qua mời cậu em qua đây? Bà gằn giọng – và gài kín cửa như vậy?

Chơn ấp úng:

- Dạ... dì Tư có điều chi dạy cháu?

Bà Tư cười lạt, nói với bà Bảy Bụng:

- Nó là thằng làm công cho chị, tui coi như là chị thay mặt cho cha mẹ nó.

Bà Bảy Bụng hơi ngạc nhiên, ngó Chơn rồi day qua bà Tư:

- Gì vậy chị Tư?

- Còn chuyện gì nữa? Thằng Chơn rử quyển con Ngọc cho tới mang bầu rồi làm lo chị biết hôn?

Bà Bảy ré lên:

- Trời đày quỷ thần thiên địa ơi, ai mà dè.

Bà Tư ngó Chơn không chớp mắt, rồi thò tay lấy con dao xắt chuỗi bén ngọt lạnh lũng đặt trước mặt Chơn làm Chơn xanh mặt:

- Nè, cậu em. Tui hỏi cậu điều này, nếu cậu trả lời suông thì thôi. Còn ngược lại, tui sẽ chém cậu từng lóng tay, nghe chưa. Cậu thử hỏi chị Bảy đây coi con già này hỏi xưa như thế nào. Tui coi việc tù tội như đi hứng mát Ô Cấp vậy.

Bà Bảy Bụng hạ thấp giọng:

- Chị cứ dạy cháu. Bao giờ nó không nghe thì trừng trị nó sau.

Bà Tư nhếch mép cười:

- Cậu có dám nhận là cậu đã lấy con Ngọc nhà tui cho tới nó mang bầu không?

- Dạ hai đứa con lỡ dại... thương nhau.

- Rồi cậu tính làm ngơ chuyện cưới hỏi phải không?

Chơn sợ sệt, ấp úng:

- Dạ con đã nói với con Ngọc, đợi lúc con về phép thăm nhà rồi sẽ...

Bà Tư quắc mắt:

- Trời đất! Từ đây tới ba tháng nữa cậu mới tính tới chuyện cưới hỏi thì con nhỏ tui có nước đợi quần thiên hạ. Bộ cậu muốn rút êm hả?

Rồi bà gằn giọng, dữ tợn:

- Tui nói cho cậu biết. Nội trong ngày mai nếu cậu không về mời ba má cậu lên đây thì tôi quyết liều sống chết với cậu, nói có chị Bảy đây làm chứng.

Chơn cúi mặt buồn xo:

- Ba má cháu nghèo lắm. Dì Tư rán huờn cho con vài tháng nữa. Cần phải có vài chục ngàn mới làm đám cưới không đến nỗi xập xệ.

Bà Tư lắc đầu lia lịa:

- Tui chỉ cần một lời nói phải quấy của tía má cậu thôi. Khéo ăn thì no, khéo co thì ấm. Tui không đòi hỏi giết heo mổ gà gì cả.

Chơn lặng thinh. Ngọc vẫn khóc rầm rức. Bà Bảy Bụng chen vào:

- Chuyện đâu còn có đó. Để tui lãnh phần làm mai cho.

Bà Tư nhai tràu ngấu nghiến:

- Cậu phải tính cho xong trước khi cậu đi lính. Nếu không, tui sẽ chém cậu ra làm ba khúc rồi sau đó có ra sao thì ra. Nếu cậu trở mòi đoản hậu, tui nói thiệt, dẫu có chạy lên trời cũng không thoát khỏi tay tui đâu.

Bà Tư chụp lấy con dao hoa lên vài đường trông ớn lạnh, rồi đặt mạnh xuống bàn:

- Bây giờ tui tu rồi đó. Nếu chuyện này mà xảy ra vào cái thuở tui còn mạnh tay khỏe chân thì không được êm thắm như vậy đâu.

Chơn đã giã phải ổ kiến lửa rồi. Không phải gã định đánh trống bỏ dùi, nhưng gã cần phải chờ hốt vài chân hụi để sắm một đôi bông búp bằng vàng làm sính lễ, cùng heo gà để bày tiệc đãi đằng. Bây giờ bà Tư ví gã vào thế kẹt quá. Khắc chẳng ra, nuốt chẳng vào. Nếu bà đừng buộc gã làm con rể gì trơn thì gã đâu có lúng túng khổ sở như vậy?

Bà Tư nghiên răng:

- Cậu hứa trước mặt chị Bảy là cậu sẽ đi cưới con Ngọc đàn hoàng trong nội tuần này đi.

- Dạ... con xin phép dì Tư cho ngày một con mới rảnh rang công việc.

- Đâu có được. Cậu phải gặt đầu liền bây giờ hè. Cậu cưới vợ cho cậu chớ đâu có phải cho tía cậu. Nếu cậu không có tiền sắm nổi đôi bông cho nó thì tui cũng phải bù đắp, bao chi hết. Tui muốn vớt vát chút ít danh dự cho nhà tui, chớ tui đâu dám thêm tiền bạc của cậu. Con gái tui tuy buôn gánh bán bưng chớ vòng vàng đeo đồ tay, có thua gì con gái ông Phủ, ông Huyện đâu mà.

Bà Bảy can:

- Chị cứ tin lời nó. Kiến trong miệng chén có bò đi đâu

- Ở đúng vậy đó. Đừng ai giởn mặt với con già này mà chuốc họa vào thân nghe.

Khi khách ra về rồi, bà Tư lấy cái tô đá múc nước mưa, uống ừng ực. Nước tới đâu mát tới đó. Ngọc cầm khăn mù xoa quệt nước mắt. Cử chỉ đó làm xốn mắt bà mẹ nuôi. Bà tèm trầu, quát:

- Thấy con đĩ ngu si này khóc mà sao tao ứa gan? Mày lấy bậy cho sưng thây mày để cho tao phải mòi miệng, rát nước miếng.

o o
o

Đám cưới của Ngọc thật đơn sơ. Bữa nhóm họ, bà Tư mòi miệng chòm xóm đến nhà bà để dùng tiệc trà. Chính bà đích thân đến từng nhà trong xóm, nên khó ai từ chối.

Nguyệt thắc mắc, không biết phải mua quà như thế nào để mừng Ngọc.

Ngõi thành thạo:

- Ở đây không ai ưa nhận quà đâu. Minh đi tiền là tiện nhất.

Nguyệt rủ:

- Chiều nay, tui đi làm về xong, tụi mình cùng đi một lượt. Chị tính đi bao nhiêu coi cho được?

Ngõi nói không cần suy nghĩ:

- Qua bên đó, tụi mình chỉ hợp được ly nước ngọt. Đi nhiều uống tiền. Tiền nhiều để dành cho ăn mày còn được phước hơn.

Thấy Nguyệt chưa kịp hiểu lời. Ngõi giải thích:

- Nhà đó là chúa tham. Để rồi chị coi, qua cái đám thú phạt này là họ cãi nhau giành phần chia chác. Họ ó ré, sâu xé rùm xóm, chịu đời không thấu.

Ngõi nhìn ra cửa sổ:

- Lại nữa, đi ăn cưới thì không sao. Đi ăn đám thú phạt xui lắm. Tưởng họ mổ gà, vật heo gì đó. Hên lắm mình được ăn bánh mua trong tiệm Khách Trú.

Nguyệt hỏi:

- Mình nên đi chải tóc, phun keo và làm móng tay coi cho được mắt một chút. Để u trệ người ta quờ.

- Ô, hơi nào! Uống tiền lắm. Bộ chị tưởng bên đó dập dìu tài tử giai nhân gì sao mà phải bỏ công chải chuốt tóc tai?

Đến chiều, Nguyệt và Ngõi mặc áo đồng một màu xanh ve chai, không son phấn bước qua nhà bà Tư. Ngoài hàng ba, ánh đèn “măng sông” trong vắt quét một vệt ánh sáng vào bên trong. Tiếng radio mở ồn ào hòa lẫn tiếng ó ré của mấy người bà ngoài hẻm tưởng chừng ở đây có một đám giặc. Các bọm nhậu kéo giọng nhừa nhựa, nói những câu đầu Ngô mình Sở, không ai chịu nổi.

Bà Tư hớn hờ kéo ghế mời Nguyệt và Ngõi ngồi. Nguyệt liếc vào phía trong. Chiếc màn ni-lông trắng chen hồng lay động. Ngọc bèn lên bước ra. Chiếc áo dài màu gạch thêu kim tuyến trắng bó sát lấy tấm thân bụ bẫm của cô ta, và đồ kỵ nước da đen mốc của cô ta. Ngọc nghiêng đầu chào hai người, Ngõi đứng dậy, cầm bao thư đựng tiền mừng trao cho Ngọc. Cô ả lí nhí cảm ơn khi Nguyệt chúc cho cô được trăm năm hạnh phúc.

Bà Tư lật phong thư không dán kín, lôi món tiền ra trước mặt Nguyệt, giọng thản nhiên:

- Châu biên vào sổ đi... Cô Nguyệt đi năm trăm đồng, còn cô Ngõi ba trăm.

Châu khom người xuống tập giấy, nắn nót từng chữ một. Nguyệt ngượng chín người. Ngõi nheo mắt nhìn qua Nguyệt, cười tinh quái.

Bà Tư mời Nguyệt:

- Mời cô Hai dùng chút nước ngọt mừng cho em đi.

Tuyệt nhiên, bà không đá động tới Ngõi. Ngọc lẹ miệng mời thay:

- Mời chị Ngõi ăn chút bánh lấy thảo.

Nguyệt hớp ngụm xá xí rồi đứng dậy kiếu từ. Khi bước ra ngoài sân. Ngõi nói nhỏ:

- Cái bọn họ tiếp khách tùy theo món tiền của người đi mừng. Phải dè, tôi không thêm bỏ tiền vào bao thư làm chi cho mắc công.

Nguyệt cười ngất:

- Từ cha sanh mẹ đẻ cho tới bây giờ, tôi chưa thấy cái đám cưới nào thu tiền bừa bãi, kỳ quái như vậy. Thiệt, mấy người đó thấy tiền còn hơn thấy Phật.

Bỗng có tiếng ú ớ của người đàn bà vang đột ngột giữa lúc đám cưới bớt ồn ào, Nguyệt đã gặp bà này một vài lần ở bên nhà bà Tư. Hôm nay, bà mặc áo dài màu hường tươi, màu áo chửi rửa tuổi tác năm mươi ngoài của bà. Bà là mẹ đẻ của Châu và Ngọc. Ít khi bà đến nhà bà Tư, trừ những ngày giỗ chạp, tết nhứt, hoặc những dịp Châu sanh nở. Bà ở miệt Hòa Hưng, suốt ngày chỉ tới các chùa lân cận, làm công quả để kiếm chác hai bữa cơm chay. Bà mê Phật còn hơn mê nhân tình. Tuy không thể đọc được kinh, không rành làn chuỗi hạt, nhưng không ngày nào bà không đến chánh điện để chiêm ngưỡng dung nhan Đức Thích Ca Mâu Ni.

Nguyệt lủi vào nhà, kéo Ngõi theo. Cả hai châu đầu ngó qua cửa sổ. Nguyệt chắc lưỡi:

- Bả già ngất mà ăn bần lòn loẹt, hực hỡ giống như ma bóng quá.

- Tuy vừa câm vừa điếc mà bả ngựa giàn trời. Bả không có chồng mà vẫn sanh con mẹ Châu và con Ngọc như thường.

Nguyệt tò mò:

- Ai lấy bả vậy chị?

- Ai mà biết. Bà Tư chưa tìm ra thủ phạm thay.

Nguyệt tinh quái:

- Không lẽ Hộ Pháp trong chùa nửa đêm tuột xuống bàn thờ để lấy bả?

- Nghe nói hồi xưa, lúc hai mươi tuổi bà Cam coi cũng ngọt mắt, sắc lẹm lăm chớ. Bả đi nấu cơm cho một tiệm sát nguội trong Chợ Lớn. Tối, trời nực bả kê ghé bó ngoài hàng ba hóng mát. Bọn du thủ du thực nửa đêm đi coi hát về, làm bậy vài phát là bả ôm trống chầu, để ra con mẹ Châu.

- Còn trường hợp của Ngọc?

- Ôi, ai mà biết. Bà đâu có nói được mà tố cáo ai? Đã vậy lại không biết chữ nữa.

Nguyệt ngậm ngùi:

- Tội nghiệp quá!

Ngõi trề môi:

- Xí, biết đâu bà sượng thứ điều bay tới chín từng mây. Tôi hỏi chị, có ai nở gièm siểm, bắt bẻ một người vừa câm, vừa điếc không?

Bống Nguyệt kêu khê:

- Ủa, bà Năm Út tới kìa.

Năm Út hôm nay tô son, trét phấn, đeo cẩm thạch, xách bóp đầm. Chiếc áo màu xanh thẫm điểm bông lớn bằng cái trứng gà không hợp với màu phấn tô mặt của mẹ.

Ngõi nói:

- Ý cha! Bà nịt bụng hay sao mà có eo, có eo, coi được quá chớ?

Nguyệt thường trầm trồ đôi bàn tay mềm mại, mát rượi của mẹ. Ngón tay mẹ suông đuột, phao móng tay hình hột hạnh nhân, trời nóng cũng như trời lạnh đều ửng hồng. Bàn tay đó không hề làm bếp hay giặt giũ quần áo, chỉ biết xòe những lá bài tử sắc suốt ngày.

Trước kia Năm Út có nhiều tiền và cất mấy dãy phố lầu nhờ nghề cho vay đặt nợ ở mấy gánh hát để cho mượn. Thỉnh thoảng, mẹ ta cũng nổi máu nghệ sĩ tính, xin soạn giả cải lương, đóng mấy vai con tỳ nữ giễu cợt với bọn hề mặt mốc, hoặc biểu diễn những màn chưng bươm bươm trước khi đoàn hát diễn tuồng nông cốt. Sau đó, mẹ ta bị mẹ ép gả cho ông Năm Út. Thua buồn hoặc bất mãn về tình duyên nào đó, mẹ đâm ra bài bạc, bán đứt mấy dãy phố lầu rồi dọn về đây. Ông chồng thì bán cà phê, nước giải khát. Còn mẹ vẫn đồ đen lu bù, lâu lâu bày ra bán cháo trắng thịt phá lẩu hoặc cơm tấm bì.

Năm Út chợt thấy bà Cam mặc áo hường, đứng bên bình bông huệ, liền ứng khẩu hát lảnh lót:

“ Người ngọc bên hoa, hoa ửng sáng,

Hoa cười bên ngọc, ngọc thêm trong”.

Mọi người cười ồ ồ. Bà Cam tuy không hiểu trọn câu nói của bà bạn hàng xóm, cũng cười bẽn lẽn, tình tứ như công chúa bị hoàng tử ve vãn trong phim Ấn Độ.

Bà Tư mừng rỡ:

- Thiệt tao bằng bụng lắm, Năm Út à. Mà tới đây chia vui với em út, quý biết chừng nào.

Năm Út ung dung ngồi xuống ghế, lấy phong thư, liếc liếc bà Tư rồi ỏn ẻn nói:

- Thôi đi bà nội. Để tui nói chuyện phải quấy với vợ chồng con Ngọc một chút. Đâu, cô dâu chú rể lại chị Năm coi.

Chơn và Ngọc bẽn lẽn, bước lại. Mụ nhìn Ngọc từ trên xuống dưới khen:

- Con Ngọc hôm nay sao đẹp mê ly quá xá. Tuy nó đen đúa, nhưng mà đen theo điệu xôi nếp than, càng ăn càng bùi miệng.

Ngọc cúi xuống cần nhân:

- Chị Năm... nói kỳ quá hé.

Năm Út làm bộ tỉnh khô, khẽ lấy tay nhíp xuống bàn ca mấy câu vọng cổ đã thâu thanh vào đĩa hát Asia qua giọng ca của cô Tư Sặng hồi hai mươi năm về trước:

Con ôi! Tháng Chạp tới đây là ngày tên con sẽ ghi vào cuốn sổ nhơn duyên, cung đàn bấm phím tơ loan cho trăm năm được bề chắc ơ... ơ... ơ...

Một người đàn ông ngồi đối diện la lên:

- Đ.m... bà này ca bản xưa mùi tận mạng.

Năm Út tra gân cổ lên chót chét ca nữa. Bà Tư háy dài một cái:

- Thì mừng cho em út đi. Ca lý hoài làm tụi nó nóng ruột.

- Bất nhơn dữ không? Mà tụi nó nóng ruột... để làm gì vậy a bà Tư?

- Con nhỏ coi bộ muốn điên.

Năm Út trao phong thư cho Ngọc rồi lên giọng dạy đời:

- Nè Ngọc, chị khuyên em một câu: hễ con gái thì xuất giá thì tùng phu... Ông bà mình thường dạy như vậy...

Rồi mụ quay qua Chơn:

- Con Ngọc thì lo bề xuất giá tùng phu, còn mà y cứ việc chống khu... đầy ghe vô ụ.

Cả đám cười cười ồ ồ. Bên này Ngõi nằm lãn ra “đi-văng” cười muốn hụt hơi. Nguyệt cũng cười đến nỗi đau cổ họng, nặng cả ngực và muốn tróc mỡ sa.

Bên kia, Năm Út uống nước cam rồi bóc chiếc bánh ú nhai lách chách. Mụ ỡng ẹo chê bai:

- Nè bà Tư, đi ăn đám cưới như vậy hoài chắc tụi nó bết mặt, có thể leo lên sân khấu vũ “xét-xi” ngon lành một cây.

Bên này, Ngõi xầm xì với Nguyệt:

- Con mẹ Năm Út chì lắm. Một khi con mẹ xì ra, ba làng bùm hòng y thị cũng không kịp.

Năm Út xách bóp đứng dậy kiêu gia chủ, liếc Chơn một cái thật lẳng, rồi núng nính ngoáy cặp móng tròn vo ra cửa:

- Chị biết hai em cũng chẳng vui sướng nhiều bằng cặp vợ chồng mới cưới khác. Đêm nay, bắt quá...

Bà Tư trợn mắt, tức mình:

- Con đĩ heo nái, ăn nói vô duyên.

Năm Út hát lảnh lót:

“Đêm nay đây sướng mới mê

Đường đi nước bước đi về từ lâu”

Năm Út vừa bước ra hèm, chợt thấy Ngõi và Nguyệt thập thò ở khung cửa sổ vàng rực ánh đèn liền bước vào. Nguyệt niềm nở mời mụ ta ngồi và đưa cái quạt phất giấy cho mụ quạt.

Ngõi cười:

- Bà này ưa soi bói chuyện của người ta hoài. Nhè chỗ nhột của người ta mà cù lét chớ.

Năm Út liếc qua bên nhà bà Tư:

- Con Ngọc muốn tiệm may nào may áo không biết mà khi ngó vào là thấy cái bụng nó nổi tròn vo, ngứa mắt quá chừng.

Ngõi hăm he:

- Xong đám cưới, bà Tư sẽ đào mồ cuốc mả ông bà, ông vải chị đa.

Năm Út cười tồn tên:

- Sức máy. Bả là anh hùng một cõi, còn tao đây là đồ xả rác hay sao? Hồi xưa tao cũng cầm đầu một toán đánh ghen tập thể, ở miệt Lãng Tô, Tân Thuận, thử hỏi ai mà không biết?

Ngõi bật cười:

- Chị bảnh quá he? Vậy thì chết thiên hạ còn gì?

Năm Út trề môi:

- Chẳng bảnh, chẳng bao giờ hết. Nhưng ai bảnh hơn con này chắc là khó sống.

Đám cưới tản mác dần. Trời tối mịt ở ngoài cửa sổ. Nguyệt sửa soạn khăn mặt, đi

tắm. Đồng đi chơi cũng vừa về. Cả hai qua nhà Ngõi dùng cơm không chờ Đấng vì Đấng đã dặn trước là tối nay chàng đi coi hát bóng tới mười giờ mới về.

Cơm nước xong xuôi, Đồng đi ngủ sớm. Nguyệt bụng hộp đồ thêu ra, tần mẫn thêu thùa cho qua một buổi tối. Ngõi sau khi gội đầu xong, bước qua nói chuyện khào.

Con nít xúm lại la ó rùm beng ở dưới mái hiên nhà bà Tư. Chúng xúm quanh bàn bầu cua cá cọp, sát phạt nhau từng đồng bạc nhỏ, nhưng không kém hào hứng.

Năm Út bước lại thùng chứa rác, bỏ vào đó xác vỏ quít, ngứa miệng:

- Tụi bây, đừng có làm om xòm. Để chị Ngọc bây ngủ cho khỏe để nó kiếm con.

Khi bọn tiểu yêu tản mác thì Năm Út lẩn Tư Búp bước vào nhà Nguyệt. Tư Búp nói nhỏ:

- Có con trong bụng rồi mà còn kiếm nỗi gì? Chắc là thằng Chơn chỉ có nước tráng men cho đứa nhỏ...

Năm Út nói:

- Có chữa rồi nên kiêng cử ăn nằm với chồng họa may con cái sau này thông minh, học giỏi.

Đèn bên nhà bà Tư, không hiểu sao, tắt lịm. Bà loay quay lo thắp đèn dầu, và bắt đầu cằn nhằn, trách móc Tư Búp giễu cợt tầm rông, ăn nói xô bồ xô bọn.

- Tui lóng rày sức tàn vóc mõi rồi. Hồi trước, con vợ thằng Út mà nói giọng đó, tôi xé nó tét háng.

Ngõi xúi bậy:

- Bả chửi chị kia. Ăn thua đủ với bả cho tụi này xem chơi.

Năm Út cười:

- Ôi, hơi nào, bả nói lén mà ai thèm chấp nhứt.

Bà Tư bước ra hiên nhỏ xác trầu, liếc sang nhà Nguyệt, nét mặt cùng hung cực ác. Khuôn mặt bà nhiều thịt hùm húp như bị chứng phù thũng không thể làm giảm ánh mắt sắc sảo và cặp mày xéch ngược, đầy uy quyền.

Bà nói với bà Bảy Bụng:

- Chi Bảy nghĩ coi. Con cháu tui tuy là nghèo hèn vậy chớ cũng được một lần cưới hỏi rõ ràng. Mấy con đĩ chung quanh đây ganh ghét, xàm xì nói hành nói tỏi. Mà nói cho cùng, nếu lấy trước cưới sau, nó cũng chỉ lấy có một thằng. Còn cái thứ đàn bà dâm đấng nay cụp thằng này, mốt cụp thằng nọ. Đã vậy, mà mấy con đĩ tròi đánh thánh đâm đó không biết vinh, biết nhục, cứ xáp lại nói xóc óc mẹ con tui.

Bà Bảy cười hềnh hếch:

- Ôi, hơi nào chị để ý chuyện tẹp nhẹp đó? Họ nói gì mặc họ. Mình tử tế, đàng hoàng thì mình biết.

Năm Út, Tư Búp, lẫn Ngõi bị một câu “bút mây động rừng” ấy, nhột nhạt, xốn xang. Tư Búp trề môi:

- Tưởng bà tử tế gì đó. Cái thứ đoạt chồng thiên hạ, ác đức, tội lỗi dẫu tám nguyên con sông Đồng Nai cũng chưa rửa hết tội.

Năm Út nhún vai:

- Nghe nói hồi xưa bà dựng bằng kén chồng. Trời ơi! Đĩ ngựa một cây đó.

Không khí hai bên bắt đầu căng thẳng. Nguyệt muốn tìm chỗ trốn để khỏi nghe hai bên chửi bới lẫn nhau. Nàng miễn cưỡng ngồi tiếp khách, lòng hồi hộp. Ngõi đứng dậy, Tư Búp trề môi, nói khích:

- Mà chạy mặt bà Dạ Xoa đó rồi hả?

Ngõi ngoảnh lại:

- Có muốn sanh sự với bà thì làm ơn ra khỏi nhà chị Nguyệt, kéo chỉ mắc họa lây.

Năm Út đứng dậy:

- Mà làm bộ biết điều, còn tụi tao là hạng ăn ở bội thiên nghịch địa vậy.

Tư Búp mỉm cười rồi ngáp ồm ồm, nhìn qua bà Tư giọng châm biếm:

- Làm gì mà mình lúc nào cũng buồn ngủ y như là đàn bà có chữa vậy cà?

Năm Út cười:

- Tại mang tiếng đ... bậy nên có chữa chớ sao.

Nguyễn Thị Thụy Vũ

Nguồn: <https://vietmessenger.com/books/?search=nguy%E1%BB%85n%20th%E1%BB%8B%20th%E1%BB%A5y%20v%C5%A9>

www.vietnamvanhien.org

